

Tá Sakeus møtti Jesusi

Si kongur tin til tin kemur. Tvær ferðir í kirkjuárinum verður prædikað út frá hesum orðum. Fyrru ferðina á sjálvum kirkjunýgjársdegnum, adventsunnudegi, tá allur heimurin byrjar at fyreirka seg til jólahaldið, gleðishátíðina. Aðru ferðina hoyra vit tey pálmasonundag, inngongdin til ta daprastu vikuna í mannasøguni. Si kongur tin til tin kemur, soleiðis sum Hann reið inn í Jerusalem fyrri næstan tvey túsund árum síðan, soleiðis er Hann komin fram við øll menniskju gjøgnum farnu eldirnar líka til dagin í dag. Jesus Kristus, kongur vár, kemur til hvønn einstakan av okkum, og tað er til okkara, um vit taka imóti Honum sum Frelsara okkara ella skúgva Hann til síðis. Tó í hvørjum mannabarmi býr longsuln eftir Guði. Frá upphavinum av er henda trúløgð niður í okkum øll somul, tí ætlanin við jarðarlívi okkara er, at vit her skulu taka imóti frelsuni og liva sum Guðs børn og aftaná líkamliga deyða okkara ævigt harheima. Hann, sum byrjað hevur í okkum góðan gerning, Hann tultítti hann líka til Jesu Krists dag.

Tað var, meðan Jesus enn gekk her á jørð. Byurin Jeriko gjørdi seg til at halda sabbat. Hesin næstseinsti dagurin í vikuni var farin at halla, børnini vórðu rópt inn frá spælinum, og alt arbeiðið úti sum inni varð skundað undir at fáa liðugt. Nógv fólk var at siggja í gotunum, og øll vóru tey á veg heim. Mitt í mannamúgvuni gekk ein ógvuliga litil maður. Hóast hann var fint klæddur, voru tey fá, ið heilsaðu honum. Stíllisliga helt hann leið sína til heim sitt. Líka uttan fyrri dýrnar stóðu nakrir ríkir farisearar og tosaðu álvarsliga saman, sum tað semir seg slíkum monnum. Teir ikki so mikið sum kveittu at honum, men allir fluttu teir seg, sum var henda menniskja, ið nærkaðist, órein. Maðurin tókti ikki at leggja merki til hetta, hann fór innar og stóð nú í einum avbera vökrum urtagarði, og í honum vóru eini stór og glæsilig hús. Alt hetta átti hann umframt nógv ann-

að, og tó var hann ikki lukkuligur, nei, Sakeus yvirtollarin var ikki nøgdur við liv sitt.

„Maturin er liðugur“ varð ropt, hann suffaði og fór innar. Tá hann hevði etið, var hann skjótur út aftur í urtagarðin. Her var hann so at siga alla frittíð sína, ja, ofta til langt út á náttina. Onkuntíð hugdi hann at teimum vökrum blómum og trønum og gleddist yvir tey, men mest antin sat ella gekk hann í djúpum tonkum. Honum dæmdi so væl at minnst barnaárin, lukkuliga heim sitt við elskaðu foreldrum sínum, har var gott at vera, ja, næstan sum í Eden. Onki ont ella ljótt nam hann, men so kom spakuliga vendi. Nøkur orð fóru at hoyrast, í fyrstani sjaldan, so oftari og oftari: „Nei sum Sakeus er litil“ og antin mamman ella pápin svaraðu róliga: „Ja, hann er heldur litil“. At enda bitu orðini seg so fast í hann, at hann í morgun- og kveldbøn síni fór at biðja Harran gera seg stóran. Tá so javnaldararnir fóru at háða og spotta hann, tí hann var so litil og ikki vildu spæla við hann, tá kom Sakeus at kenna óndskap og ræðslu. Men hann beit saman tenn og knýtti hendurnar og gjørdi so fyrri dreingjunum roysni og brogd, meðan hann bæði skalv og risti, so bangin var hann, tó, nú stóð á, antin mátti hann vera djárvur ella varð hann koyrdur at spæla við teimum minni børnunum, og tann smeytin vildi hann ikki hava. Hann slapp at vera saman við foreldrunum, og lukkuligur var hann, tó ongín visti, hvat hetta kostaði honum av andligari og líkamligari styrki.

Árini gingu, og so var Sakeus vörðin vaksin, men av allarminstu monnum. Harrin hevði ikki bøn- hoyrt hann, og tó helt hann áfram at biðja, men nú var bønin ein onnur, hann bønadi og bað sín fedranna Guð um at gera seg virdan av monnum, tí tað var tað einasta, hann tráði eftir.

Hann gjørdist ríkir og ríkir, gav stóran gávur, tó ongín roknaði hann fyrri nakað, og spælibróður

hansara kendust ikki við hann, enn minni teir heilsaðu honum, og hvussu kundu teir tað og onnur við. Hann var jú farin í tænastru hjá Rómverjum, landsins figginda, hjá teimum, ið trælkaðu fólk, og so var hann tollari, og um teir hevði ongín nakað gott at siga, og ongín hampa Gýðingur vildi hava nakað við teir at gera.

Enn ikki í heimi sínum var Sakeus virdur. Lagnan hevði háðandi givið honum eina avbera vakra konu, ið var nógv hægri enn hann, ja, hon var hovið yvir hann. Hon var dottir ein tollara, so hon hevði ikki nógv í at velja,

páparnir komu ásamt um giftuna, og tey jattaðu. At hon elskaði ein annan, fekk Sakeus vissu fyrri í einum brúðleypi. Av tilvild var honum hyggjandi at henni, knappliga broyttist hon og skifti lit, tá ein maður kom inn í stovuna, tað var barnavinur hansara, Jósup, nú ein prúður, vakur maður, ríkur fariseari og nógv umtókur í staðnum. Hann fataði væl, at konan elskaði slíkan mann, og honum tókti hjartaliga synd í henni.

Tíðin gekk, og Sakeus helt áfram at biðja, hann visti, at fyrri Harranum var alt gjørligt, og tí kundi Harrin gera hann

Sakeus foldi seg so ríkan í sál síni, tá Jesus kom at vitja, at hann segði við Jesus:

„Sí, Harri, helmingin av ogn míni gevi eg fátækum, og um onkur er, sum eg av órættum havi tikið ov mikið frá, vil eg lata tað ferfalt aftur.“

Og Jesus segði við hann:

„Í dag hevur frelsa verið hesum húsi fyrri, við tað at eisini hesin maður er sonur Ábrahams, tí at menniskjasonurin er komin at leita upp hitt farna og bjarga tí.“

livið.

So ein dagin hoyrdist, at tað hevði gingið Jósupi so illa, at hann var noyddur at selja hús og jørð, ja, alt, hann átti. Sakeus tók hesi tíðini sum eini boð frá Harranum, nú var stundin komin, at hann skuldi hjálpa og síðan verða virdur av monnum. Hann sá longu fyrri sær, hvussu teir ríku í staðnum leitaðu til Jósups, tá teir frættu, at hann var bjargaður ur neyðini, sjálvandi var hann, Sakeus, har, og Jósup tók um akslar hansara, meðan hann segði kenningum sínum frá tí góða barnavini, hann ikki hevði viljað kenst við, men sum ikki hevdi, tvørturímóti hevði gjørt honum og húsi hansara eina so stóra tænastru, sum ongantíð kundi læst aftur. Og allir hesir mætu áhoyrarar tóku í hondina á Sakeusi, og hann las í eygum teirra stóra virðing fyrri sær.

Soleiðis droymdi Sakeus allan dagin, og so skjótt myrkt var, skundaði hann sær avstað til barnavinin. Jósup læt sjálvur upp, hann hvørki heilsaði Sakeusi ella beyð honum innar. Stamandi og piprandi segði hesin frá ørindum sínum. Onki svar kom. At enda hugdi Sakeus at Jósupi, aldri hevði hann sæð so illan mann, tað var sum, fekk hann ikki orðið fyrri sinni. At enda kom: „Harri, skuldi eg eisini tæma hesa skál? Hvat trýrt tú, eg eri, Sakeus? Tú heldur meg vera komnan so langt niður, at eg fari at taka imóti hjálp frá einum landasvíkjara og snytara. Nei, eg eri ein ærligur maður, sum altíð havi givið Guði og monnum tað, teir eiga, og tað kann eg eisini nú, og sjálvt um eg missi allar ognir mínar, so skyldi eg ongum nakað, tibetur, og hóast fátækur, so haldi eg meg langt burtur frá tær og tinum slag.“

Sakeus hoyrði ikki meira, ræðsluslign rann hann avstað. Hann visti

